

אם נרצה.
הרצליה
עיריית הרצליה

עיריית הרצליה

פרוטוקול ישיבת הוועדה – הסיפור המשותף של הרצליה

ועדה מס' 5

שהתקיימה במרכז נגה

ביום שני, ל' בניסן תשפ"ה, 28/4/2025

חברי הוועדה:

נוכחים ה"ה:

יו"ר הוועדה	-	כב' השופטת (בדימוס) הילה גרסטל
מנהל הוועדה	-	מר יהודה בן עזרא
חברת מועצה	-	גב' גלילה יבין
חברת מועצה	-	גב' דנה אורן ינאי
חבר מועצה	-	מר דניאל צרטוק
חבר מועצה	-	מר משה ועקנין
חבר מועצה	-	מר צבי וייס
נציגת ציבור	-	גב' אילאיל פלמוני שלזינגר
נציגת ציבור	-	גב' דנה אדמוני
נציגת ציבור	-	גב' ליאנה טיאנו
נציגת ציבור	-	גב' מושקה שושן
נציגת ציבור	-	גב' שרה מאירמן
נציג ציבור	-	מר יריב דרור
נציג ציבור	-	מר יעקב זינגבוים
נציג ציבור	-	הרב יעקב נקי
נציג ציבור	-	מר תמיר קסטיאל
מזכירת הוועדה	-	גב' אריאלה חגבי

חסרים ה"ה:

חבר מועצה	-	מר עופר לוי
חברת מועצה	-	גב' פזית בכר

סדר יום:

דיון שוטף ועדכונים

הילה גרסטל:

ברוכים הבאים. כל הכבוד על הנוכחות בדיון. חסרים לנו עוד כמה שאישרו, אני מניחה שיגיעו בהמשך. מושקה תגיע. גם עופר ודנה אמורים להגיע.

אריאלה חגבי:

הילה גרסטל:

אז אנחנו בעצם נפגשנו, לדעתי בפעם האחרונה בפורום הזה וחלפו כמה וכמה חודשים. שתי ישיבות התבטלו ושני מפגשים שניסינו לארגן לא צלחו. הייתי שמחה לשמוע, גלילה, את יכולה לתקן. היה צריך להיות מפגש אחד בהרצליה הירוקה המערבית, ומפגש אחד בשכונת גליל ים. לגבי שני המפגשים האלה, נוצרו קשיים, שהייתי רוצה שנניח אותם על השולחן, וננסה לפתור אותם כדי להתקדם. זה דבר אחד.

הדבר השני, ישיבות שהתבטלו. ישיבות המליאה התבטלו מאחר ואנשים ברגע האחרון הודיעו שלא יגיעו, אחרי בירורים שעשתה אריאלה, וחשבתי שלא נכון יהיה לקיים ישיבה בפורום מצומצם. המטרה שלי היום בישיבה, זה להכניס את הוועדה חזרה למסלול, כדי להתחיל באמת להיות אופרטיביים, ולעשות דברים, פעילויות שלשמן בעצם הוקמה הוועדה. אנחנו עשינו איזשהו מפגש מצומצם כזה, של ניסיון להפיק לקחים ולקדם. בעקבות המפגש הזה, יריב השקיע מחשבה, העלה הצעה, שאנחנו גם נתייחס אליה, נציג אותה, ונתייחס אליה בהמשך. אבל קודם כל הייתי רוצה שגלילה תציג את הקשיים שנתקלנו בהם, כדי שנוכל מפה להגיע להחלטות, איך מתקדמים.

אוקי. את רוצה שאני אציג עכשיו?

כן. את רוצה להציג את זאת שאיחרה?

דנה אורן ינאי מצטרפת.

חיכיתי פה בחוץ ונכנסתי.

טוב. בעצם, אנחנו תכננו שני מפגשים. אחד בשכונת גליל ים, והשני בשכונת הרצליה הירוקה. אני אתחיל ואומר, שהחיים בהרצליה, כמו שאנחנו יודעים, מתנהלים בדו קיום, או ברב קיום, בשיתוף. אין חיכוכים בלתי נגמרים בין האוכלוסיות השונות. יש מספר מוקדים שהם מהווים סלעי מחלוקת. אחת הבעיות שנוצרה, זה שדווקא בגלל שאנשים שגרים בשכונת טובה לא רוצים להיכנס לעימות סביב נקודה שיש סביבה מחלוקת, הם העלו כל מיני בקשות. למשל, להיפגש בנפרד. שזה מנוגד בעצם למה שאנחנו מנסים לעשות פה. והרגשנו שיש איזו אי נוחות להציף דברים בפני השכנים שלהם, שהם יודעים שהם לא מסכימים איתם, מסכימים איתם על הרבה דברים אחרים. חנייה, אוטובוסים, פינוי אשפה. על דברים נקודתיים יש אי הסכמה. זה דבר אחד.

דבר שני, עלה הנושא של הייצוג, שדרך אגב, זו גם שאלה שעולה לגבי הוועדה הזו באופן כללי. לא מבינים איך בעיר שהרוב בה חילוני, יש ייצוג שהוא לא מייצג את הרוב, בהכרח את הרוב החילוני, אלא ייצוג של זרמים שונים, של קהילות שונות בעיר. זה דבר שאולי צריך לתווך אותו בצורה יותר ברורה לתושבים,

גלילה יבין:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

גלילה יבין:

כי הם חושבים קודם כל שבועדה הזאת אנחנו חורצים גורלות על עתיד החילוניים והדתיים בעיר. **אנחנו לא**. אני לפחות לא פה בשביל זה, אלא פה בשביל לשמוע ולהשמיע, ולהבין יותר טוב את המורכבות של הנושאים שאנחנו מתמקדים בהם. כשהם שמעו שיש מפגשים בשכונה, שבהתחלה הכוונה הייתה שיהיו פתוחים לכל מי שרוצה להגיע, הם אמרו, זה יהפוך לקרקס, אנחנו לא נוכל לדבר כמו שצריך, יגיעו מלא אנשים מהזרם הזה, או מהזרם השני.

על רקע הדברים, הבנו שיש מתח מיותר סביב הדבר הזה, ואז יצרנו איזושהי הצעה, של מנגנון, שיהיה יותר בשליטה, כדי שיהיה אפשר לנהל שיח. למשל, אמרנו, יש בשכונה הירוקה 5 בתי כנסת נניח. יבוא נציג או שניים מכל בית כנסת, ואותו מספר נציגים שיגיע, שיאספו מכל בתי הכנסת, נביא נציגים חילוניים, מפוזרים במקומות שונים בשכונה.

אבל זה גם לא מייצג, כי אם יש רוב חילוני, ויש בתי כנסת, אז זה לא..

רגע, שנייה. גלילה תסיים, ואז נתייחס.

אנחנו מקבלים החלטות. אנחנו מציפים נושאים, ורוצים להבין. יש גם בתי כנסת שאין סביבם שום מחלוקת. ויש בית כנסת אחד בירוקה שיש סביבו מחלוקת. אז הכוונה הייתה באמת לשמוע את הכל, גם את המקומות שאנשים חיים טוב מאוד ביחד, ולהבין למה יש מקומות שלא. זה היה הנושא השני.

בגליל ים קרה מקרה קצת שונה, שבעצם נהיו יותר נציגים דתיים, ככל שהתרבו הנציגים הדתיים, החילוניים הרגישו שזו לא הוועדה או אירוע שהם רוצים בהכרח להשתתף בו. זאת אומרת, היו להם 4-5 נציגים, ונוצר מצב שיש בסביבות 8 נציגים דתיים. זו שכונה, אחת השכונות שיש הרבה יותר חילוניים, עם רוב חילוני מובהק. והם הרגישו שזה לא הפורום המתאים.

נוצרה איזושהי מתיחות שהיא מיותרת, אבל שצריך לנהל אותה. זאת אומרת, היא קיימת, אז אי אפשר להתעלם ממנה. ברקע הדברים, אני גם אומר שבקדנציה הקודמת היה איזושהו מפגש בשכונה הירוקה שנגמר בפיצוץ, ואח"כ השאיר משקעים גם במשך זמן ארוך, אחרי המפגש הזה. זו בטח לא המטרה שלנו. המטרה שלנו היא באמת לשמוע, להבין את השיח בשכונות, ולא לייצר פילוג סביב דברים שכרגע חיים סביבם בשלום. זה בתמצית.

אז קודם כל, אריאלה ממש מתנצלת, שנעשתה הושבה של עזרת נשים בצד אחד, ועזרת גברים בצד שני. אין בזה שום מסר. זה מקרי לחלוטין, ויתוקן לפעם הבאה.

גלילה סקרה בקצרה. מר ועקנין רוצה להתייחס.

אך אני רוצה להתייחס להערה שלך, דניאל. אני חושבת שההערה שלך בדיוק ממחישה את אחד השורשים של מה שקרה שם, ושל ההתייחסות להרכב הוועדה הזאת. הרכב הוועדה הזאת זה לא

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:
גלילה יבין:

הילה גרסטל:

איזשהו מיקרו קוסמוס שצריך לקבל החלטות אופרטיביות של רוב או מיעוט. צריך להיות שיח, ובשיח יכול להיות אחד מפה, אחד מפה. לא לפי הרכב האוכלוסייה. גם ברעיון שיריב העלה, הרעיון הוא בעצם אומר, ואני קצת מקדימה את המאוחר. שנתחיל גם במעגלי שיח של הוועדה עצמה, דווקא בגלל ההרכב שלא משקף רוב או מיעוט בעיר, אלא שכן יותר משקף סוג של שוויון מספרי, פחות או יותר. לייצר פה, להתחיל פה גם עם מעגלי שיח, כי יש קושי בלנהל שיח עומק, ולרדת לשורש הקשיים במליאה כזאת. את זה אח"כ יריב יציג. אבל אני חושבת שאנחנו צריכים את התפישה לשנות. אנחנו לא מייצגים פה רוב או מיעוט בעיר, אלא זרמים שונים, כמו שגלילה אמרה, לשיח משותף. ומר ועקנין רצה להתייחס.

משה ועקנין:

בנושא הזה של המפגשים שבוטלו. קודם כל, הביטול נעשה בדקה ה-90. זה נעשה באותו יום של האירוע עצמו. זה לא היה מכובד, ולא מכובד. עשינו שיח בשכונה, מי כן יכול להגיע, איך מגיעים, והגיעו אנשים מאוד מכובדים. אלו שהוזמנו, ביקשנו מהם שיגיעו על מנת שיהיה שיח מכובד, ושיח שיתנהל בצורה מיטבית למען כולם. ובדקה ה-90 הודיעה אריאלה שהוועדה מבוטלת. כך גם היה בירוקה.

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

לא הוועדה בוטלה, אלא המפגש. המפגש בוטל פתאום. כך היה גם בירוקה וגם בגליל ים. אני לא יודע מה הסיבה. אם זה אפשרי אולי תצמצמו שני אנשים מזה, כדי שיהיה מפגש תואם מספרית, כמו שאתם קוראים לזה. זה היה אפשרי, אבל הביטול המוחלט, זה היה לפי דעתי מיותר מאוד. בנוסף, נקודה אחת שאני מסכים עם גלילה, שביום יום אין חילוקי דעות בכלל בהרצליה, דתיים, חילוניים. אנו חיים ביחד, לומדים ביחד בבתי ספר, בגנים ממשלתיים. יש גם ביחד, ויש גם בנפרד מוסדות ציבור לדתיים ולחילוניים. אין עם זה שום בעיה. הנקודות העיקריות במפגשים האלה, שמפריע להם שיש בית כנסת, או איזה רעש מסוים, או איזה אירוע מסוים. דתי או תורני, או איזה דוכן ששמו לתפילין. אלו הדברים העיקריים בגדול. אבל אנחנו חיים בעיר שממש ליברלית וחופשית ודמוקרטית, כמו שאתם רואים את זה יום ולילה, ואין עם זה שום בעיה.

אנחנו יודעים איפה אנחנו חיים. אנחנו לא חיים בבני ברק, ולא במאה שערים. אנחנו יודעים איפה אנחנו נמצאים. מה שאני בא להגיד, דבר כזה, וגם עופר אמר את זה, שכל צד מתעסק יותר בעצמו, מאשר מה הצד השני עושה, ולמה הוא עושה, ואיך הוא עושה. אם כל אחד יחזק את הנקודות שהוא צריך לחזק אותן בציבור שלו, ונכוון את הציבור שלו לאחדות ולקרוב, זה יהיה הרבה יותר מועיל. אני חושב, שהוועדה צריכה להציב מטרות. מה המטרה של הוועדה, תציבו לנו מטרות. לאיפה אנחנו יכולים להגיע בוועדה הזאת. תכלס הרי בסוף, בשורה התחתונה נראה

אם בכלל זה בר ביצוע. אבל צריך שגם יהיו מדרגות ושלבים. המפגשים האלה הם חובה שיתקיימו. אני בעד שיהיה בכל שכונה מפגש, להבין את המצוקה של השכנים מסביב שגרים בשכונה. אם זה דתיים, אם זה חילוניים. מה חסר להם, מה מפריע להם. אני מאמין, 80% מהדברים, אפשר לגשר עליהם בשיח תרבותי, בשיח מכבד ומכובד.

אבל צריך להציב את המטרות, ולקדם. לא להסתכל אם פה יש שכונה, או פה יש דברים קטנים כל כך שוליים, שזו לא הסיבה שבשבילה הוועדה הייתה אמורה להתבטל בכלל. אם היא הייתה מרימה טלפון אליי, תקשיבו, לכם יש 8, לנו יש 6, תורידו לנו שני אנשים. הייתי מתקשר לשני אנשים, תקשיבו, יש אי הבנה, אל תבואו למפגש. וזה היה נפתר בדקה וחצי. להוציא ביטול, זה היה מיותר. אנשים מאוד נפגעו מזה, כי הם קבעו כבר פגישה, קבעו שמגיעים למפגש. שינו את סדר היום שלהם. פתאום אני מודיע להם, שלא יתקיים ושבוטל המפגש. זה ממש לא היה מתאים.

עכשיו, רק שאלה. למה דווקא שני המקומות האלה נבחרו? זה בתור התחלה.

אז ככה. קודם כל, אנחנו בחרנו את זה בישיבה של הוועדה, שהייתה לפני מספר חודשים. בחרנו את אותן שכונות, שלגביהן יש לנו אינדיקציה שיש שם איזשהם קשיים באינטראקציה. כמו שגלילה אמרה, יש אינטראקציה מאוד טובה גם ביום יום, אבל יש נקודות מחלוקת. ואנחנו אמרנו, אנחנו לא בורחים, אלא אנחנו דווקא רוצים ללכת לשכונות. ואז בוועדה עלה שיש קושי מסוים.

אה, הבנתי.

בירוקה המערבית, בגליל ים, בנוף ים, מבחינה מסוימת גם בהרצליה פיתוח, אבל פחות. ואמרנו, נתחיל דווקא בהארדקור. אבל בירוקה המערבית למשל, יש המון מניינים. יש תפארת בחורים, שלא נראה לי שיש שם מישהו פעם שהוא הפריע למישהו. להפך, היום יש להם בעיה של מקום, כי כל בינתחומי מתפללים שם, ושמעתי שביום שישי האחרון היו צריכים להביא כיסאות פלסטיק לעזרת גברים, עוד איזה 20 כיסאות.

עכשיו, אני רוצה רק עוד להתייחס, אחרי זה דניאל, אני מניחה, שגם רוצה להתייחס. הסיבה שזה בוטל ברגע האחרון, כי התברר ברגע האחרון שיש קושי. אנחנו, אם הייתי יודעת שיש קושי שבוע קודם, אז הייתי מציפה את הקושי בפורום של הוועדה. זה נודע ביום יומיים האחרונים, וחשבנו שזה ייפתר. זה לא נפתר. עכשיו, אני גם לא חושבת שיהיה נכון להקדיש זמן רב מדי כרגע ללמה זה בוטל. אני גם לא חושבת שמישהו צריך להיעלב. אנחנו לא בענייני עלבונות, ולא בענייני כבוד ולא בענייני אגו. גם אני פיניתי את הזמן, ואני מעריכה שאני עסוקה לא פחות מאחרים. ולכן, אנחנו לא בענייני עלבונות.

אני חושב שצריך לראות...

שרה מאירמן:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

רגע, צבי, לא סיימתי, בבקשה שנייה. אחרי זה דניאל, ואחרי זה אתה. אנחנו כאן למטרה טובה וחיובית. צריך את האגו, ואת המחשבות הפחות טובות להשאיר מחוץ לחדר הזה, ואולי להוציא אח"כ גם בכלל מחוץ להרצליה. אנחנו כולנו, ואפרופו, אתה אומר, צריך להציב מטרות. בבקשה. אני מוכנה לשמוע מה לדעתך צריכות להיות המטרות של הוועדה.

כולם, לא רק אני, זה כולם ביחד.

אבל אתה הראשון. אתה אמרת שצריך להציב מטרות.

נכון. צריך להציב מטרות.

אני רוצה רק להזכיר, אולי בגלל שהרבה זמן לא נפגשנו. אחת הסיבות למפגשים השכונתיים האלה, זה באמת למפות. פנינו בהתחלה ב"קול קורא". ומיפנינו, וגילינו שיש איזשהו מרכז כובד שמייצר מחלוקות, או איזה סוג של קושי בנושא בתי כנסת במיקומים מסוימים. יש סוגיה של דוכני תפילין, של פנייה לקטינים, שהיינו צריכים לשוחח עליהם. ורצינו לשמוע את רחשי הציבור, מה באמת, אם יכול להיות, ואני מסכימה, הרצליה היא עיר ליברלית, ופתוחה, וכל אחד חי לפי אורח החיים שלו. יש את האינטראקציה הטובה בין כולם. עדיין, העובדה שהוקמה הוועדה הזאת, זה בגלל שיש איזשהו צורך. אחת הסיבות שאנחנו פה, זה באמת למפות את הצרכים, כדי להציב את המטרות, כדי להשיג אותן. זאת הדרך. עכשיו, דניאל, אתה רצית להתייחס, ואחרי זה צבי.

אני רציתי רק להדגיש, ממה שועקנין אמר, שהעניין של המטרות הוא סופר קריטי. צריכות להיות מטרות כמותיות, שאפשר בעוד חצי שנה לבחון אם עמדנו בהן או לא. אם נשב פה ונדבר סתם, זה נורא נחמד, באמת נחמד. אבל צריך בסוף איזשהן מטרות ויעדים, שאפשר למנות אותם, מדיד. ולראות אם הגענו או לא. כולם פה משקיעים המון זמן בנושא הזה בוועדה.

לא כל כך המון. עד עכשיו זה לא היה כל כך המון. צבי בבקשה..

אני משתדל תמיד לראות את הצד החיובי. גם זה שדחו את הישיבות ברגע האחרון, אני לא ידעתי למעשה עד עכשיו מה היו הסיבות. אבל אני אומר, יש חיוב רב בזה שהוועדות או המפגשים לא התקדמו. כי לפי האווירה, ולפי הסיבה שהם נדחו, אז מי יודע מה היה קורה אם היו נפגשים. אז גם זה לטובה שלא נפגשו. אבל אני אומר מהניסיון, אני כבר עשרות שנים נמצא בעיר הזאת. אני מכיר את כל המבנים, אני מכיר את בתי הכנסת, אני מכיר את בתי הספר, אני מכיר את המתנ"סים, הכל. ובשום מקום לא הייתה נגיד בעיה לגבי דבר שמקימים אותו, ובוודאי על דבר שהוא קיים שנים רבות. אני עצמי יודע על מה שדיברתי, כשאישרו את המגרש לבתי הספר, שעכשיו נמצא שם, אני דיברתי בעד בית הכנסת, בעד המגרש. יעקב, אתה יכול להסביר להם.

בית הכנסת הקונסרבטיבי.

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

שרה מאירמן:

נכון. אבל אני אומר, הכל צריך לראות, הוא לא חריג. ואני אפילו התפללתי שם, אפילו התפללתי בבית הכנסת בנוף ים, אבל זה היה בפורים. כשהייתה שם אשתו של חבר המועצה הקודם. מה שאני אומר, אין עומק גדול כשגם בציבור, בדיבור טוב, בפיוס, אני רואה רק שיוצאות שיחות טובות.

צבי וייס:

כן, זה לא סוד. אני ישבתי גם עם יו"ר הוועד של גליל ים, עם אסף פרל. נראה לי שרק אפשר ללכת לרוח טובה, ושיתוף פעולה. עד כדי כך, היה צריך להיות סיור בגליל ים של הוועדה לבניין עיר, של פרויקט גדול, של כל השכונה. אז איפה מכנסים את זה? הוועדה, העירייה פנתה אליי, לא אני אליה. תגיד, אפשר לעשות את המפגש? בקיצור, יש שם כמה עשרות אנשים בבית הכנסת שקיים שם. אמרתי, אין בעיה בכלל. פניתי לזה, תיאמו, הקדימו את התפילה קצת.. ובסוף העבירו את זה למקום אחר. עכשיו, אני מבין כבר גם מה שזה. אמרתי, זה יכול להיות בית כנסת, זה יכול לשבת אפילו על יד דנה שם, בישיבה הזאת, מאחר ושנינו חברים. אני לא יודע אם את רוצה, אבל אני לא התנגדתי. אפשר נגיד להמשיך עם הוועדה הזאת, לבדוק קצת יותר לעומק. אבל יכולות לצאת רק תוצאות טובות.

הילה גרסטל:

צבי וייס:

מצוין. יעקב, רצית להתייחס. כן. האמת, שלפני פסח, פנו אליי כמה הורים מגליל ים, שהם רצו שאני אעשה איזה אירוע, ללמד את הילדים של המשפחות הצעירות לפסח. כל מיני הפעלות למיניהן. ואז פניתי לתהל, שהיא תושבת השכונה..

הילה גרסטל:

יעקב זיגנבוים:

אני מבינה שהיא בוועד שם, זה שם שאני מכירה - בקהילה שם, כן. היא אמרה לי שהיא מאוד מפחדת מהעניין, כי הייתה התנגדות מאוד גדולה לדבר הזה מכל מיני גורמים, למה ללכת נגיד לבית כנסת תורת חיים, ולא לבית כנסת אחר. בסוף זה יתפוצץ, וזה יתפוצץ. אז יצא שזכרו בהפסדו. מה יצא מזה, אני לא יודע. אז לא הייתה פעילות. אותם אנשים בסוף, פשוט כנראה לא למדו השנה על פסח. שזה בצורה מאוד ליברלית. זאת אומרת, הרעיון היה לשיר איתם שירים, לספר קצת על ההגדה, לעשות הפעלה, וכדומה. אני חושב שזה הרבה יותר שורשי ממפגש כזה או אחר.

הילה גרסטל:

יעקב זיגנבוים:

אבל למה כזה דבר למשל, לא אמור להיות חלק ממערכת החינוך?

דנה אורן ינאי:

נכון.

יעקב זיגנבוים:

דנה אורן ינאי:

לא, אני לא שואלת בשביל לשאול, אלא אני אומרת, בסוף, זה מתחבר בדיוק לתפישה של אנחנו לא צריכים ללמוד על מנהגי היהדות מאנשים בעלי עניין. לא שאתה בעל עניין. אבל אני אומרת, התפישה הזאת... החילונית לא שפסח לא מעניין אותנו. אלא..

את צודקת במיליון אחוז. אבל -

יעקב נקי:

יעקב זיגנבויס:

הילה גרסטל:

יעקב זיגנבויס:

אני אסביר למה אני מתכוון.
שיעקב ישלים, ואחרי זה תהיה התייחסות.
אני גם בין השאר, כשאני מלמד בר מצוות, דווקא את החבר'ה שהם פחות פוקדים את בית הכנסת ביום יום, אני רואה, והם גם אומרים לי, אין לנו שום מושג במסורת. שאלות מאוד פשוטות, ואפילו מצחיקות, כשאני שואל, מתי ט' באב, אז הם לא יודעים. או ט"ו בשבט. דברים מאוד בסיסיים ומצחיקים אותנו.
בסדר. מצד שני, אם אנחנו נשאל מישהו כמה זמן הייתה מלחמת ששת הימים, באותה מידה...
נכון, זה לא 6 ימים-

דנה אורן ינאי:

יעקב זיגנבויס:

אבל אני חושב שזה קצת יותר עמוק. מה שקורה פה בעיר הזאת. זאת אומרת, על פני השטח הכל נראה מחויך. זה ממש לא מחויך, לדעתי.

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

אתה מתחבר בדיוק לסיבות, דנה בבקשה-
סליחה שאני הורסת שמחות, אבל אני חושבת שאני משנה לשנה מבינה שזה הפוך, שלא הכל חיוך. אני חושבת שאיפה... אני מנסה לנסח את זה. איפה שחיים כל אחד לעצמו, ולא עוסקים. אדם דתי חרדי שומר שבא להרצליה מבחירה לגור, כי בא לו לגור כאן, והוא לא מגיע לכאן בשליחות, או הוא לא עוסק בפוליטיקה, או הוא לא עוסק בפוליטיקה דתית, אני עדינה. בפוליטיקה דתית חרדית ציונית לאומית, חי פה בשלום, באהבה וכיף. זה אדם דתי, שבא לגור כאן בעיר חילונית ליברלית. ו-99.9999% החילוניים יחיו אותו בשלום, באהבה ובשמחה. ואני רואה את זה, מה שנקרא ברחוב. ברגע שאדם שבא עם מטרות נוספות, עכשיו, זה בסדר, כולנו, בטח סביב השולחן הזה מתעסקים בציבוריות, וליצג אנשים והכל. ברגע שהמשוואה הזאת משתנה, שם מתחיל מי יותר חזק. ואני חושבת שהתפקיד שלנו, למרות שיש פה אנשים בעלי אג'נדה אחרת ממה שאני אגיד. אם אנחנו רוצים לחיות בשלום, אז בואו נחיה בשלום. בואו נוותר על השליחים, מאות שליחים שמגיעים לכאן לגור כאן, מאות, אולי אלפי שליחים שמגיעים לגור כאן מתוך אג'נדה ברורה לחזק פה זיקה ליהדות, להחזיר בתשובה, להגדיל את מוסדות התרבות ותורה, בסדר? בעולם הזה. אני חושבת שמי שהפר את האיזון, וזה שהפך את הרצליה כיעד, הוא זה שמנסה לקעקע ולהרעיד לנו פה את האדמה. שם לדעתי, נמצא גם הפתרון לכל כאבי הבטן שאנחנו מרגישים. אני אומרת לך, ואני יודעת בדיוק מה קורה, כי הכל כולנו כזה מעגלים, ואנחנו מכירים מה קורה מעבר לחיוכים. וזה בסדר. זו עיר ליברלית דמוקרטית, שמאפשרת לאנשים להגיע לכאן ולקדם אג'נדה. אני-
זה הכי לא דמוקרטי-

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

רגע, מר ועקנין, אחד, אחד. שנייה-
אני לא אמנע בעדס לעשות את זה, בסדר? אבל אני בסוגריים, אאבק על זכותי לשמור על העיר כמו שהיא.

דנה, רק שאלה. על סמך מה את אומרת, הרצליה היא עיר, כמה שנים את בהרצליה, סליחה?
46 ו-11 חודשים.

אוקיי. אני 65 שנה בהרצליה. כשאני הייתי ילדה, היו פה 4 שכונות של הפועל המזרחי, ושיכון מפ"ם אחד.

מה זה רלוונטי?

אבל זה מה שיש עכשיו-

ההורים שלי גרו שם.

זה לא משנה מה היה קודם.

מה זה רלוונטי?

לא, לא. אז מה שאני אומרת, לבוא ולהגיד, אנשים באו והפכו את העיר לעיר ליברלית, הרצליה נוסדה כעיר, לא כעיר ליברלית עם הגדרות. היו פה אנשי מפ"ם, היו פה אנשי הפועל המזרחי, היו אנשי אגודת ישראל-

הלוואי ונחזור להפועל המזרחי.

לא משנה. היו פה 4 שכונות, כן? 4 שכונות.

צריך באמת לעשות את המסע, שיבואו הרבה הפועל המזרחי.

אני אומר, אם נעשה מאמץ ונביא שליחים טובים, ואתם תיתנו להם להיכנס אני לא רואה אפילו שליח אחד שבא בשליחות-

מה שאני אומרת, בסדר, את אומרת, אוקיי, נכון, היום יש פה רוב שהוא רוב חילוני. אז אני גם יכולה להגיד, מה פתאום נתנו לחילוניים לבוא. מה? זה לא עובד ככה. מה זה נקרא-

אני אומרת, עיר ליברלית צריכה לקבל את כולם. היא לא יכולה לבוא, היא לא תתחיל לבדוק בציציות למה מישהו בא. אדם בא-

זה לא מה שאמרת...

הוא מוכן לגור פה-

לא, אבל היא אמרה להפך, שרה.

את מסלפת את מה שאמרת..

לא, סליחה.

זה סילוף.

לא, אז זה לא-

אנחנו בתרבות דיבור, ולא אומרים את המילה "סילוף". אני חושבת שאולי דנה לא הובנה נכון. זה לא מה שהיא אמרה, וגם לא מה שהיא התכוונה. אנחנו לא נחזור להרצליה, כי יש לי פור עליך...

כן.

אז את 65, אני 70.

עוד מעט.

אז היה הפועל המזרחי, היתה שכונת הפועלים, היה מפ"ם, היה נווה עמל, היה שביב, היו כל אלו. לכן, אני לא חושבת שזה חשוב, העבר פחות חשוב. כרגע יש הווה. זו עיר עם רוב חילוני, שצריכה לשמר את הצביון שלה, תוך כיבוד ומתן מקום לכולם, לכולם בעיניי. ולכן אנחנו פה, כדי להיות יותר חכמים אולי

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

דניאל צרטוק:

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

צבי וייס:

שרה מאירמן:

דנה אורן ינאי:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

דנה אורן ינאי:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

מערים אחרות, שכאשר נוצר השיח, אז זה כבר היה שיח אולי פחות סימפטי, אלים מילולית, או עם מתח. אנחנו רוצים לייצר את האווירה הנכונה, שכל אחד יוכל לחיות פה בדרכו, בלי לשנות את השני לשום כיוון. לא החילוניים ינסו לגרום לדתיים לחרוג מהמנהגים שלהם, מהמסורת, משמירת המצוות, ולא הדתיים ינסו בצורה שחורגת מהסביר, לשנות את חיי החילוניים. הפיל שבחדר הוא מאוד, מאוד ברור. אנחנו מסתובבים סביבו-

לא, לא. אבל אני אומרת כזה דבר. אני פה היום מסתכלת, ואני רואה, הרצליה היא עיר חילונית.

נכון.

אני לא מרגישה באמת, שום דבר שיש פה. כל החנויות פתוחות בשבת-

לא.

לא, התכוונתי בקניון, לא משנה. החנויות בעיר- אני אומרת, להפך. יש בריכות לכולם. לי אין בריכה באמצע השבוע. יש המון דברים. אני לא מרגישה שאני פוגעת בחילוניות של העיר. אני נורא מצטערת. אני באמת לא מרגישה-

החילוניים אבל כן מרגישים שגופים כמו הגרעין התורני כן פוגעים. זה שאת לא מרגישה-

במה הם פוגעים?

במה הם פוגעים?

הם פוגעים בזה שאני לא רוצה שישנו אותי. שלא ישנו את הילדים שלי.

למה אתה חושב שהם משנים את הילדים שלך?

היה סשן שלם לפני זה על פעילות הגרעין התורני, שהסבירו אותו במצגת-

כן. ואמרו הרבה דברים..

אוקי, היה, דיברנו על זה כבר, על מה חלק מהאנשים חושבים על הגרעין התורני-

אבל רק רגע. תסביר לי, איך הם משפיעים על הילדים שלך? אם זה ככה, כבר היו צריכים להיות פה 200 ילדים שחזרו בתשובה- רגע, שנייה.

דנה, ואחרי זה הרב נקי. אבל אני רוצה שאנחנו, מה שקורה פה עכשיו, זה בעצם אחד בדברי השני, אני אצטרך להפריד ביניכם.

רציתם שיישבו ביחד אחד עם השני.

פעם הבאה הם יישבו אחד ליד השני, זה יהיה יותר קל

כל הבעיה זו ההגדרה של מה זה כפייה באוכלוסייה, זו הבעיה. הבעיה זו ההגדרה. לא משתפים...

דנה, הרב נקי וגלילה. כן.

היות והנושא של בתי הכנסת פחות או יותר מטופל, אני אעלה דוגמה אחרת. אחד, שפונים לבן שלי כשהוא הולך פה ביום שישי, ופונים אליו להניח תפילין. שזה לא מקובל. זה גם אסור

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

משה ועקנין:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

דניאל צרטוק:

שרה מאירמן:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

עפ"י חוק. זה דבר אחד. אני, היו לי כמה וכמה ימי שישי שהגעתי לקניון בהרצליה, ובכניסה יש דוכן של הנחת תפילין, שמבקשים מאנשים, מציעים לאנשים להניח תפילין. אני יודעת שעפ"י סיכומים שהגיעו עם חב"ד, אסור להם להיות שם. וכל פעם, אחרי שאני רואה ששם, אני מצלמת, אני שולחת את זה, ושולחים מישהו לפנות משם. מה מפריע לי פה? יש דיונים, יש שיח. אם מגיעים לסיכומים עם חב"ד איפה מותר לעמוד, ואיפה אסור לעמוד, אז קודם כל, איפה שמותר לעמוד, אל תפנו לצעירים שאסור לכם לפנות אליהם, כי יש כללים וחוקים במדינת ישראל. זה אחד. ושתיים, אני אומרת, כמות הפעמים שזה קרה היא אין סופית. גם בפעמים שאני עומדת ברמזור ביום שישי, אני רואה אותם פונים לילדים-

דניאל צרטוק:

דנה אדמוני:

אני יודעת. רמת קודם כל הפנייה. דבר שני, זה לגבי המקומות שיש סיכום. לגבי המקומות שאין סיכום, באים, חוזרים. אני לא זוכרת מי פה הנציג של חב"ד, סליחה. אבל לא ברור לי- הרב קסטיאל.

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הרב קסטיאל, אוקי. אז לדוגמה, זה משהו שאני מודה שמרתי אותי. למה בכל יום שישי, כשאני מגיעה לסידורים בקניון, יש שם עמדה של חב"ד, שמציעה להניח תפילין. אני חושבת שזה של חב"ד, אני לא רוצה חלילה להטעות, אבל לא ברור לי למה. אם יש סיכום לא לשים שם דוכן, תעמדו בסיכומים איתכם. לא יכול להיות שמה שאתם מקבלים בהסכמה, אתם אומרים תודה. ומה שלא, אתם אומרים, נעשה מה שבא לנו. ולצערי, אם אתה שואל אותי, פה זו גם טעות של העירייה. צריך להיות פקח, או מצלמות, I don't care, כאילו ממש לא אכפת לי באיזו דרך. אם יש סיכומים, לא עומדים בסיכומים, תקבלו דו"חות. פעם, פעמיים, שלוש, עשר. בפעם ה-20 אולי תבינו, זה יכאב לכם בכיס. תעמדו בסיכומים שקבעו איתכם. אני רוצה לכבד אתכם, אני מבקשת מכם לכבד אותי. זה הכל. זה א', ב'.

הילה גרסטל:

אוקי. עכשיו רק שנייה. אני רוצה להבין מגלילה או מיהודה, שגם ביקש רשות דיבור, מבחינת הצבת הדוכנים של התפילין בשטח..

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

במרחב הציבורי. יש איזשהן הנחיות של העירייה? יש איזשהם סיכומים, כמו שדנה אומרת?

יהודה בן עזרא:

הגענו לסיכומים שלא ליד בתי ספר, זה עפ"י חוק. בקניון, הגענו לסיכום שלא בכניסה לקניון, אלא במרחק של 1 ק"מ מהכניסה.

הילה גרסטל:

יהודה בן עזרא:

דנה אדמוני:

משה ועקנין:

1 ק"מ?
ברוב הדברים עומדים בסיכומים.
כל יום שישי, ביום שבו צריכים להגיע..
מה זה מרתיח אותך? אני לא מבין.

רגע, מר ועקנין
לחלוטין זאת הבעיה שלי, שאיפה שהם מגיעים לסיכום -
בסדר, שמענו. דנה, הבנו -
איפה שלא, הם עושים מה שבא להם -
אני רוצה את ההתייחסות. אני מתנצלת שאני משנה רגע את
הסדר -

כן, מדינה יהודית. אז תגיד שבכל מקום מותר, וזה הכל. אז בוא,
אל תגיד איפה. זה לא מה שסוכם.

אבל דנה, סליחה. אני רוצה התייחסות של -
אמור להיות בכל מקום, איפה שהם רוצים, כמה שהם רוצים. זו
מדינה יהודית, בבקשה, הנה, זה מה שהוא אומר.

דנה, בבקשה די. הרב קסטיאל, כן. אני ממש, רגע, אבל לפני כן.
אל תהפכו את הדיון באמת לשוק, בבקשה. השיח הזה חייב
להיות שיח תרבותי. כל אחד יגיד את אשר על ליבו. אבל בבקשה,
נעשה את זה בצורה מתורבתת. בלי קריאות ביניים. אני מבטיחה
שכל אחד יוכל לדבר. אני גם אעשה רשימה של מבקשי רשות
הדיבור.

ראשית כל, ציינת פה כמה דברים, אבל אני אתחיל רגע באיזו
הקדמה מסוימת, על מה שדובר פה קודם. אתם מדברים על כך
שיש שלוחים, אלפי שלוחים שמגיעים לפה, בשביל להפוך את
העיר באיזו משימת מיסיון כזאת או אחרת. ככה זה נשמע, על
כל פנים. זה ממש לא ככה, ובואו נסדר רגע את הדברים. אחד
הדברים הכי בסיסיים ביהדות, זה חופש הבחירה. זה דבר שהוא
זכות של כל אדם לבחור מה שמתאים לו, מה שנוח לו. זה מופיע
בכל דבר, בכל מקום בתורה, בכל מקום בהלכה -

זה לא מופיע באתר של חב"ד ..

אני אשמח לשמוע אותך אח"כ, ולענות לך. אני אציין פה
שישבתתי עם דניאל במשך פגישה ארוכה, מאוד מהנה. ישבנו
ביחד, שתינו כוס קפה במרינה. לאחר הפגישה הזאת, שאני חושב
שהיא הייתה מאוד טובה. אני יצאתי בהרגשה מאוד חיובית
וטובה. דניאל ביקש ממני להיזי את דוכן התפילין בהילס
ובקניון 5 מ' הצידה. זו הייתה הלשון שלך. מיד הרמתי טלפון
וככה עשינו. תכף נדבר על כל הנושא דוכן תפילין בכלל. אבל זה
מיד עשינו. באותו יום הופיע שם דוכן של "יש עתיד" שהיה שם,
בסדר גמור. אני רק מציין את זה. שלחתי לך את זה. ומשם -

הם הניחו תפילין?

כן. הם גם הניחו תפילין. שוב, זה היה משהו שראש העיר עשה
באותו זמן, וזה בסדר גמור. ודניאל, אח"כ השיחה איתו הפכה
להיות לכיוון של, תורידו את זה בכלל. האם גם מצוות פרו ורבו
אתם עושים באמצע הרחוב, אז למה את זה אתם עושים באמצע
הרחוב -

נכון. זו מצווה חשובה גם, אז בואו נשים דוכנים -
אני אציין שבשיחה איתו, גם אני העליתי איזשהו רעיון, ולא

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

דניאל צרטוק:

תמיר קסטיאל:

צבי וייס:

תמיר קסטיאל:

דניאל צרטוק:

תמיר קסטיאל:

התייחסת לזה אח"כ. זה לא הגיע לידי מעשה. זה היה לפני פורים. והצעתי רעיון. אמרתי, אולי העירייה רוצה לעשות את זה. להקים אוהלים של קריאת מגילה. יש כמה וכמה ערים שעושות את זה בארץ. ואפשר יהיה לקרוא שם, לכל מי שרוצה. הוא אומר לי, ויישבו שם בהפרדה? אמרתי לו, לא. אותה הלכה שאומרת שבבית כנסת יש הפרדה, במקומות אחרים לא חייב להיות הדבר הזה. ואני הצעתי. אז הוא אמר לי...אתה מציע שנעשה קריאת מגילה ברחוב, באוהלי קריאת מגילה בלי הפרדה. אמרתי לו, כן, אני לוקח על עצמי את העבירה, לצורך העניין, כן? זהו, פה זה נגמר.

אז אני קצת למדתי מזה, שכשמבקשים מאיתנו לבוא לקראת, אז זה מיד. וכשמבקשים, כשאנחנו באים באיזשהו רעיון כזה או אחר, זה אף פעם לא. וכשמבקשים מאיתנו משהו, אז גם אח"כ השלב הבא זה בכלל לא, תעיפו את זה לגמרי, וגם מצוות פרו ורבו לא עושים ברחוב, אז גם זה אל תעשו ברחוב. אני אתייחס רגע לדברים שפה היו. אנחנו שלוחי חב"ד בכל מקום בעולם, אנחנו לא באים בשום תנועה כפי שצוין פה באסיפה הקודמת, שהשתמשו במילה "מיסיונריות", שזו מילה מאוד, מאוד חמורה. מיסיונריות זו המרת דת, זה ניסיון להמיר דתו של מישהו למשהו אחר.

אנחנו באמת, אני חושב שאחד הדברים הבסיסיים והכי חשובים בכלל לכל חברה ולכל קהילה, זה שיש את המקום הזה שבו אפשר להחליף דעות, שבו אפשר להשתמש במרחב הציבורי, שאני קצת הסתכלתי לראות מה זה בוויקיפדיה, נקרא לזה, מרחב ציבורי, אני יכול להקריא לכם את ההגדרה המדויקת מה זה מרחב ציבורי. אבל שזה בעצם מקום שבו אפשר להחליף את הדעות בין אנשים. זה לא המרחב הפרטי, וזה לא המרחב הממשלתי. דווקא המקום שבו הציבור, גם למיעוט שבציבור יש לו את האפשרות להביע את דעתו בצורה יפה, מכבדת. רק להימנע מדברים שהם יכולים להיות עניינים של כמו שמופיע לפחות בוויקיפדיה, עניינים של צריכת סמים או התערטלות, או דברים מהסוג הזה. שזה באמת לא העניין.

אני חושב שאנחנו בתור חברה שמחליפים דעות, זה שיש הרבה דעות, זה דבר חיובי, זה דבר טוב, זה דבר בריא, זה דבר נכון. זה שאני חושב אחרת ממישהו אחר, והוא חשב אחרת ממני, אני רואה בזה מעלה, אני רואה בזה דבר יפה. אני רואה בזה דבר נפלא. זה רק יכול להעשיר אותי, זה רק יכול להכניס לי עוד פן שאני לא ראיתי קודם לכן. אני מעריך אדם שחושב אחרת ממני. אני אוהב אדם כזה שחושב אחרת ממני. אני רואה שאפשר ללמוד מזה. אני חושב שזו הדרך הנכונה. זה לא אומר שאני יכול לכפות על השני דבר מסוים, שזו דעתי. לשים איקס על השני, להגיד, הוא לא קיים, זה גם לא יקרה, וזה גם דבר שאסור לומר אותו בכלל.

הגישה הזאת שבאתם לפה והתיישבתם פה בשביל להפוך אותנו, זה לא נכון. חסידי חב"ד או בכלל, או כל אדם, זה לא קשור. אם זה היה עכשיו נושא של אני לא יודע מה, פוליטי, או נושא של המהפכה המשפטית, או נושא של החטופים, שהוא הנושא הכי יקר לליבנו, אז אם היה עכשיו מישהו בא ומנסה להביע את דעתו בציבוריות, כדי לשכנע גם אחרים לצורך העניין, האם היינו קוראים לזה כפיה? לא היינו קוראים לזה כפיה. זה בסדר גמור שאדם, יש לו משהו שחשוב לו, ויקר לו, והוא רואה בזה ערך עליון, והוא מציג את זה על עצמו. וגם הוא רוצה להציג את זה לאחרים. זה דבר טוב וחיובי. אני אומר, אסור שזה יבוא בצורה של הפך הבחירה. אסור שזה ישלול בחירה חופשית של כל אחד ואחד. ולכל אדם יש בחירה חופשית, וצריך לכבד -

וזה מה שאתה עושה בדוכן. אתה שולט בבחירה -

אני אגע עכשיו בדוכנים. אני אומר, התפרסמה איזושהי שיחה, שיחת השבוע, ואני נפלתי לקרוא את זה. הוא אומר פה דבר מאוד מעניין. הוא אומר פה, כשהמדינה באמת קמה, אז היו כאלו שהסתכלו בזה להיות עם חופשי בארצנו. היו כאלה שהסתכלו בזה, באופן של התקווה בת שנות אלפיים. כל אחד הסתכל על זה על הכיוון שלו. והסינרגיה הזאת בין אלו שבאו מרקע דתי, אני חושב שכל עם ישראל פחות או יותר בתקופה הזאת הגיעה משם.

אבל אלה שקיימו אורח חיים דתי, ואלו שקיימו אורח חיים חילוני, איכשהו התאימו אחד עם השני. החזון המשותף הזה עבד. אני עכשיו הגעתי היום מאבא שלי, שיהיה בריא, שאני מתנצל על הפעם הקודמת, שאולי בגללו התבטלה הפגישה. אבל לצערי, הוא קיבל כנראה איזשהו אירוע מוחי קטן, ועבר את זה בשלום. זה לא מה שהיה. ביום רביעי אני לוקח אותו לגבעה 69 בדרום, איפה שהוא נלחם עם רובה איטלקי עם כדורים שלא יודע מאיפה. אלה החיים שהוא עבר. ואני לוקח אותו לשם כדי להשתתף. אבל על כל פנים, אני רוצה לומר שאז באותה תקופה, כנראה שהמרחק לא היה כל כך גדול, והחזון המשותף הזה עבד. כולנו התפתחנו, כל אחד לכיוון שהוא רצה, שהוא בחר בחיים. וזה לא סוד שהיום יש קיטוביות הרבה הרבה יותר גדולה, והיא בעוכרנו.

ואנחנו היום לא תמיד מוצאים את החזון המשותף הזה, שהוא יכול לעבוד ביחד, כמו שעבד מקודם, וזה מה שחבל פה. זו העבודה שלנו אני חושב. אבל הסטטוס קוו הזה היה. והיום הוא השתנה. זאת אומרת, אם ב-1967, לפני מלחמת ששת הימים, קמנו לפני המלחמה, תפילין, ביקשו שבכל מקום ומקום יניחו תפילין. החל מהכותל המערבי. והיום מניחים תפילין בכל מיני חורים בעולם, כל מיני מקומות בעולם. אז זה התקבל אז, 60 שנה זה ככה נמצא בארץ. פתאום בשנים האחרונות זה נהיה כאילו, מה פתאום מניחים תפילין, ולמה עושים את זה.

דניאל צרטוק:
תמיר קסטיאל:

כשאנחנו מציעים לאדם להניח תפילין, אנחנו בסה"כ מציעים לו את מה ששייך לו. אנחנו מסתכלים על זה ככה. לא מנסים לשנות אותו, לא מנסים, לא הדתה, זו לא כפייה, זה לא שום דבר. נותנים את האפשרות לאדם שלא מכיר את זה אולי, לבוא ולהתחבר לזה. אם לא רוצה, אין שום בעיה. אף אחד לא בא ולא פוגע בחירות הפרטית. ושוב, המרחב הציבורי, לפי מיטב הבנתו, ומה שאני קראתי קצת והסתכלתי לפני הפגישה פה, זה שהמרחב הציבורי, מטרתו היא לתת את האפשרות, לאנשים שהם דווקא מיעוט. אי אפשר להביא משפט כזה ולהגיד, פה זה הרוב החילוני, אז מפה והלאה נשים איקס על מי שלא. זה בסדר. העירייה יכולה להתנהל לפי הדברים שלה. אבל הפרט, האנשים הפרטיים, יש להם את חופש הבחירה שלהם, וצריך לכבד את זה בכל כיוון שהוא. לא משנה מה. אני חושב שזה הערך העליון.

בצורה נרחבת פה. אני הייתי רוצה להגיב לזה.

שנייה, אתה תקבל רשות תשובה.

הוא התייחס לדברים שאמרנו, הוא לא התייחס לדברים המהותיים ששאלתי...

שנייה. הרב קסטיאל, יש שתי שאלות כרגע.

שאלה אחת, נאמר פה גם ע"י דנה, וגם ע"י יהודה, שבעצם יש איזושהי הסכמה לגבי מיקום דוכני התפילין. אומרת דנה, אתם לא עומדים בהסכמה הזאת. אז א', השאלה, אם יש נכונות, אני לא הולכת אחורה, זה לא חשוב

לא, אני אלך אחורה

ועדת חקירה... אני רוצה לדבר על העתיד אני חושבת שאחורה לא רלוונטי

בסדר, אבל אלה הסיכומים שהיו-

אני מדברת על אם יש הסכמות, ואם אין הסכמות, אז צריך לנסות להגיע להסכמות. על מיקומים מוסכמים, ועמידה במיקומים האלה, זה דבר אחד. והדבר השני, שהוא בעיני הרבה יותר משמעותי, זה שלא תהיה פניה לקטינים. אם אפשר, אלה שני נושאים, שהם עולים כל הזמן. ובעצם, אין לכם שום קושי להסכים להם, מפני שאם אתה מדבר על חופש הבחירה, חופש הבחירה של קטין, זה חופש הבחירה של הוריו. ולגבי המיקום, צריך לבחור את מה שהוסכם. אז השאלה, אם את שני הדברים האלה אנחנו יכולים לסכם פה בהסכמה, ולראות שיש פה איזה צעד בונה אמון בהיבט הזה.

אני אענה על זה בשמחה.

ראשית כל, על המיקומים של הדוכנים. אנחנו הגענו לסיכום מול העירייה, ונמצא פה יהודה. אנחנו ביקשנו האם זה בסדר, כאן או לא. קיבלנו על זה חוות דעת ממנו. ומה שהתבקשנו, עשינו. ויש דוכן אחד בקניון שבעת הכוכבים, שאכן התבקשנו לעמוד בצד יותר, עשינו את זה. נאמר לנו לעמוד, איפה זה היה, תזכיר לי, רק לא בכניסה הראשית, אלא בכניסה השנייה. ואח"כ כשעמדנו

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

שם, אז נאמר שהכניסה הראשית זה דווקא מהחניון, ולא מלמעלה. תקן אותי אם אני טועה. על כל פנים, אנחנו בהחלט קשובים לזה. אם נתבקש לעשות את זה קצת אחרת, נעשה את זה קצת אחרת.

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

מצוין. אנחנו פעלנו לפי מיטב הבנתנו, עפ"י הנחיות, או לפי הסיכום מול העירייה.

הילה גרסטל:

ואין מחלוקת שאתם תמשיכו, או לא תמשיכו. אני אבקש מיהודה שיפיץ לחברי הוועדה את ההסכמות. ואז לא יהיה אמורפי, לא יהיו חילוקי דעות, ולא יהיו הפתעות-

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

שרה מאירמן:

אני רוצה להגיד על זה משהו אחד- כי אם יש הצהרה פה, שאני מקבלת אותה- יש מציאות של דוכן בלי שהם יפנו לאנשים? תניח את הדוכן, ואל תפנה לאף אחד.

תמיר קסטיאל:

לא, לא, שנייה. אני רוצה לומר דבר אחד קטן פה בנושא הזה. אני רוצה להסביר פה משהו, שגם הסברתי את זה קודם לכן, ואני עומד מאחורי הדברים האלה, ואפשר לבדוק אותי בכל הפרטים האלה. הנושא של דוכני התפילין, אלו לא דוכני תפילין, אלא הנחת תפילין. שזה הרי בוצע ב-1967. זה לא דבר שהוא נחלתו רק של בתי חב"ד, בסדר? זה משהו שחסידי חב"ד וכאלה, שגם לפעמים גם קרובים לחב"ד, או גם חוגים אחרים רכשו את זה, או עשו את זה במהלך השנים, והם עושים את זה. כדוגמה אני אתן, היה איזה דוכן, אני לא ראיתי אותו בחיים שלי, אבל ליד הים, נכון? איפה שהוא שם. ואנחנו לא שייכים, וזה לא קשור אליי, לא שום דבר. זה של בית כנסת אחר..

דניאל צרטוק:

תמיר קסטיאל:

אין אותו יותר. הוא טופל. דיברתי עם הרב מאיר. אין אותו יותר, מכיוון שבאמת אחרי שיהודה באמת גם טיפל בזה, אני יודע, אז זה ירד מהפרק. צריך לדעת שאלה דוכנים שלא קשורים אלינו לחלוטין.

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

אוקי. ולגבי הקטינים, ואחרי זה הרב נקי. הקטינים. אז אני אגיד, אני התבטאתי פה בפעם הקודמת, ואמרתי את זה שחב"ד, אנחנו באמת, באמת מתוך רגישות לא פונים לקטינים. אבל אני רוצה לומר לכם שגם בדקתי את החוק בעניין הזה. שוב, אני לא הולך פה עפ"י החוק, בסדר? אני אלך איתו רק לחומרא. אבל אני אומר, ברשותך. מצד החוק, באמת שאני בדקתי אותו. למה? כי ציינת פה שזה לא חוקי. אני אציין שאני בדקתי את הנושא הזה, עפ"י מיטב יכולתי. ואין שום חוק כזה שאוסר על כך. שוב, בפועל אנחנו לא פונים לקטינים, כמדיניות. אני לא יכול להעמיד שוטר ליד כל בחור שעושה את זה, אבל זה המסר שאני מוסר להם. רק אני אומר, אין כזה חוק. האמירה הזאת, שאני בטוח שאת התכוונת לדבר טוב, אבל היא באה מהשמעות שיש ברחוב על כך. היא פיקציה, היא לא נכונה. אין כזה. אז למיטב ידיעתי. אני אשמח לראות את זה.

אני אגיד על זה משהו קטן. אני מקדים אולי את הצעד הבא שלך. אני לא יכול לבוא בקריאה כזאת רבתית בחוץ. כיוון, ואני מעלה את זה כאן על השולחן, ותבינו את הנקודה. הנחת תפילין זו מצווה לילד מגיל 13. התורה קבעה ככה, שמגיל 13 ילד מניח תפילין. אני לא יכול לבוא ולהגיד, אל. אבל לצוות שלי, לאנשים שלנו שמגיעים, אכן זאת ההנחיה שלי. אל תפנו לילדים. אם ילד בא ויניח, זה עניין אחר.

אני רוצה להתחבר למה שאתה אומר. ומיד הרב נקי יקבל את צ"ש האיפוק. האם אפשר כן לרשום, שאתה מול האנשים שלך שמציבים את הדוכנים-

אני אבצע את זה, ואני מתחייב על זה.

הדו שיח פה, עם כל השדים שבתוך הארון, איפה דנה? דנה הלכה.

אני רוצה להסביר. הולכים פה סחור, סחור, ומפחדים לשים את הבעיה על השולחן. אני אתן דוגמה. לפני פסח, מורה באחד מבתי הספר בהרצליה, החליטה להסביר לילדים בכיתה ב', מה זה עבודת אלילים. והיא ביקשה מכל ילד לבחור לו אליל, להקטיר לו קטורת, להביא מנחה. כן, כן. וזה מה שהילדים עשו. ואותה מורה חכמה, לא פלא שיש מורים כאלה חכמים בגלל המחסור, ורמת השכר. בתוך עמי אנוכי יושב. היא סיפרה את זה בחוג תנ"ך לנשים מבוגרות, שהן כמעט התעלפו. מהן קיבלתי את הידיעה. נראה לי שזה נכון. סיפור אחד, סתם לסבר את האוזן. סיפור שני. הוזמנתי לאחד מבתי הספר בהרצליה, חגיגות החומש, להסביר. שאלתי את הילדים שאלה פשוטה, באיזה חג קיבלנו את התורה. אז מישוהו אמר, ביום העצמאות. אז אמרתי, כן, כשהרצל לקח את בן גוריון על הסוס, ועלה להר סיני. בקיצור, משום מה, את חג השבועות הם שכחו. ואז המורה אמרה להם, אכן, חג סוכות, החג שאנחנו רוקדים עם התורה. אני הבנתי פה את הבעיה. במקביל, לפני חג הפסח פנו אליי, שרוצים להתארח אצלי, ביי"ס נעמי שמר, מגיליל ים. אוקי. אמרתי, בכיף. תבואו לבית הכנסת אצלי.

יום קודם אני מקבל טלפון מהמורה, האם תהיה הפרדה בין הבנים לבנות, כיתה ב'. תבינו איפה הרף שלנו. אמרתי, כל הבנות חייבות לבוא עם צ'אדור. טוב, אני פרסי, תבינו. עם צ'אדור. הם הגיעו לבית הכנסת. בית הכנסת ע"ש יא' חללי מינכן. סיפרנו להם על האולימפיאדה. למה בית הכנסת הזה נבנה דווקא ביד התשעה. וכו'. ואז הכנסנו אותם לבית הכנסת. היו הורים, היו כל המורות, הייתה המנהלת, שהגיעה באיחור. ואז כשהיכל היה פתוח, והסברנו על ארון הקודש, אמרתי, עכשיו נישא תפילה. אני הרגשתי שאני גרמתי להתקף לב לכמה מורות, שעוד רגע הן מפחדות מאיזה לא יודע מה. יש לנו 59 חטופים, ונישא תפילה. פתאום, כולם נרגעו, והתפללו. אנחנו על הקצה. פנו לילד בן 13, והזכירו לו שהוא יהודי, שיבוא להניח תפילין. השמיים

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

יעקב נקי:

הילה גרסטל:

יעקב נקי:

נפלו... די, חלאס. מה קרה? יש לנו בעיה במערכת החינוך. ודנה אורן ינאי העלתה את זה נכון. חבל שמערכת החינוך היא לא זאת שנותנת את היהדות. אבל מערכת החינוך שלנו פשטה את הרגל. אנשים, את רצח רבין שכחו.

דניאל צרטוק:
יעקב נקי:

אז כל אחד שרוצה... לא, לא. סליחה. לא אמרתי שכל אחד. אמרתי, בואו נרגיע, נרגיע. נמצא את המכנה המשותף, כדי לא לנסות כל הזמן להכניס בצד הסיבובי את הסכין, או את המחט לשני. די, חלאס. אני מבין שאתה מרגיש ככה. אז תעלה את הדברים האמיתיים, תשימו אותם על השולחן-

יעקב זיגנבוים:
דניאל צרטוק:

השאלה שלי על קטין. אם קטין זה ילד בן 13 עפ"י ההלכה... זה לא משנה קטין או לא קטין. אני לא רוצה שתפנה לבן שלי, לא עם הצעה לקוקה קולה, ולא עם הצעה להניח תפילין- ואני לא רוצה שהילדים שלי יסתובבו ויחפיצו את גוף האישה על כל שלט בהרצליה-

יעקב נקי:

מעולה, אז אתם יכולים ללכת לבני ברק, ושם אין שלטים- לא, לא. אני מדבר בשם תנועות הנשים. החפצת גוף אישה, זה לא קשור לדת.

דניאל צרטוק:
יעקב נקי:

רגע, אנחנו חייבים אבל להיות ממוקדים הרב נקי, סליחה- אתה רוצה להיתפש לקיצוניות? תמיד תוכל. אבל אני חושבת שלא נכון-

הילה גרסטל:
יעקב נקי:

רגע, דנה, שנייה. היו כמה וכמה דברים שהעלית, אבל אני חושבת שאם אנחנו נמקד אותם, הרוב לא נמצאים בתחום סמכותה של הוועדה. זה שמערכת החינוך מתנהלת כמו שהיא מתנהלת -

דנה אדמוני:
הילה גרסטל:

זו גם הכללה. יש הרבה מורים שיודעים מהו מתן תורה. אני לא שמעתי על הסיפור של מתן תורה.

גלילה יבין:

סליחה. אחד הדברים שאנחנו צריכים להיזהר ממנו, זה לקחת איזשהו מקרה קצה כזה או אחר, וסביבו לבנות את התאוריה השלמה. אבל אני כן חושבת שיש פה את הסוגייה, שמטרידה גם אם זה אין חוק. אני לא יודעת באיזה חוק בדקת, הרב קסטיאל, אבל זה לא משנה..

הילה גרסטל:

אין בעיה. את זה אני אמרתי, ומצדי אני אומר את זה מכיוון שעלה פה שזה לא חוקי-

תמיר קסטיאל:

בסדר. אבל לא צריך, אנחנו צריכים בגדול להבין- בפעם הקודמת כשישבתי כאן, ישבה פה איזו גברת, והיא ציטטה איזה משהו, כך לטענתה, על נשים, איך שחב"ד מדברים על נשים. אמרתי לה, תביאי לי את הציטוט הזה. היא לא הביאה את זה. את המילה היא כבר זרקה לחלל החדר פה. אני אספר, לפני חודש, אישתי וכלתי חזרו מכינוס השלוחות העולמי של 5,000 שלוחות של כל חב"ד בעולם. אני לא יודע אם יש עוד גוף אחד בעולם, לא דתי, לא יהודי גם, שיש לו כזה כינוס של 5,000 נשים, שמעצמות את הנשים בצורה כזאת. ו-1,001 פעולות

הילה גרסטל:
תמיר קסטיאל:

אחרות, ודברים אחרים. אז לבוא ולזרוק פה איזה משהו לא נכון, ואחרי זה לא ..

לכן אני מבקשת, ואני חוזרת ומבקשת, לא לקחת, לא דוגמה כזאת, ולא את הדוגמה של הגברת שישבה פה, ולא שום דוגמת קצה. אנחנו חייבים להתעלות ולהסתכל מלמעלה. כשבעצם, המסרים בהקשר של דוכני התפילין, אני חושבת שעברו. ואני חושבת שכן אפשר יהיה לנסות להגיע לגביהם להסכמות. עכשיו יהודה, אחרי זה גלילה.

ואני.

אתה? אתה כל רגע מתפרץ.

לא נותנים לי לדבר. אני נאלץ להתפרץ.

כן, יהודה-

אני רוצה להחזיר את עצמנו לתחילת הדיון, ובכלל לתחילת הוועדה, ולמטרה המרכזית של הוועדה הזאת.

זה הביטוי, חיה ותן לחיות. אנחנו צריכים לזכור ולדעת שאנחנו נמצאים בעיר. זה לא עניין של רוב או מיעוט. להגיד 80% חילוניים, 20% דתיים, זה לא נכון להתייחס לזה בצורה הזאת. יש חילוניים, יש מסורתיים, יש דתיים, יש חרדים. כל אחד צריך שיהיה לו את הכבוד ואת היחס המתאים לחיות את החיים שלו. הדתי צריך לקבל את זה, בשבת נוסעים. החילוני צריך לקבל את זה שיש בית כנסת, וצריכים להתפלל בבית כנסת, ולתת את האמצעים לתפילה. הבעיה היא בקיצוניות, והתפקיד, שאני לא רוצה לחנך את נבחרי הציבור. חלקם כבר יצאו. אבל התפקיד של נבחרי הציבור, לא לדבר בקיצוניות ולמצוא חן.

צריך למצוא את המאחד. צריך לתת שכל אחד יידע לחיות את החיים שלו, כמו שהוא רוצה, ומה אפשר לתת. אנחנו למשל בחנוכה, באו בטענה כבר הרבה שנים, שחב"ד משתלט על המרחב הציבורי עם החנוכיות. מה רע בחנוכיות? חנוכה - יהיו חנוכיות, אנחנו יהודים. אבל הבנו את הנושא, לא צריך שיהיה שלט ופרסומים של חב"ד. ישבנו עם חב"ד, ואמרנו, אתם לא יכולים לעשות יותר במרחב הציבורי. אתם תעשו ליד המשרד שלכם, ליד בית הכנסת שלכם. ברחובות מרחב ציבורי, לא. אבל הבהרנו את זה, ואמרנו אנחנו יהודים, נכון? אנחנו רוצים ליהנות מחנוכה. קישטנו את העיר בחנוכיות עם סמל של עיריית הרצליה.

זה היה נפלא. ממש נהנינו ותמכנו.

זאת אומרת, שאפשר למצוא פתרונות לכל דבר, וצריך לצאת מהקיצוניות. זה התפקיד של נבחרי הציבור ולא שידברו בסיסמאות. יש לי ביקורת. ואני מאוד מצטער שאני נאלץ להגיד את זה, אבל יש לי ביקורת על כמה מנבחרי הציבור, שלא מנסים ללכת עם הקו הזה של ראש העיר. ראש העיר קבע ומוביל את זה, והוא נאבק מאוד קשה בעניין הזה. של חיה ותן לחיות. החילוניים רוצים את מה שמבקשים לקבל, וצריך לתת לדתיים ולחרדים את מה שהם צריכים. את בתי הכנסת, את בתי

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

יהודה בן עזרא:

יעקב נקי:

יהודה בן עזרא:

המדרש, את תקציב התמיכות לכוללים. זו לא מילה גסה. הדברים האלה צריכים להיעשות. הקיצוניות, היא הורסת אותנו, ואפשר בהידברות. אני מאמין, שבהידברות נכונה אפשר להגיע לכל מצב. אני מסורתי. המשפחה שלי, אישתי קיבוצניקית לשעבר. אני לא מדליק אש בשבת. לא מעשן. אבל מדליק אור, נוסע. נשאר משהו. הבן שלי, עם הנכדות שלי, יושבים בבית, ואוכלים את מה שהם רוצים לאכול. אי אפשר לחיות באהבה, בתוך המשפחה? כל אחד עושה את מה שהוא רוצה לעשות. זה ודאי אפשרי.

שרה מאירמן:
יהודה בן עזרא:

וכולם אוהבים אחד את השני, לא רק בתוך המשפחה אפשר לעשות את זה. אפשר לעשות את זה גם בציבור הגדול, אבל זה צריך לבוא מאהבה. לא צריך לבוא משנאה, לא משנאת חינוך. אני רואה דברים, תופעות. אני מעל 50 שנה בציבוריות ההרצליינית. אני רואה את הקיצוניות, ואני לא מאמין. אני לא מאמין שזה קורה. זה התפקיד של הוועדה, וזה תפקיד של נבחרי הציבור, להתגבר על הקיצוניות. שכל אחד יקבל ויעשה את מה שמגיע לו.

הילה גרסטל:

עכשיו גלילה. את הדוכנים מיצינו.

צבי וייס:

אני רק רוצה להגיד..

הילה גרסטל:

רגע, עכשיו גלילה. אתה הולך. אתה אמרת לי שאתה צריך ללכת, כן?

צבי וייס:

אני רק אומר-

יהודה בן עזרא:

אני לא רוצה לפגוע בך, אני ממש מעריך אותך. ועקנין אמר את שלו, הלך..

הילה גרסטל:

דנה אמרה את שלה, הלכה..

יהודה בן עזרא:

אמרה את מה שהיא רצתה להגיד, על מי שהיא רצתה להגיד והלכה..

צבי וייס:

עוד לא אמרתי כלום. אני אמרתי שכל אחד, מי שיושב פה, הוא דור אחד אחורה, כל אחד, הסבא שלו או האבא שלו לא היו מראים את הדברים שאנחנו שמענו בוועדה הזאת.

הילה גרסטל:

אוקי. גלילה, בבקשה.

גלילה יבין:

אני רוצה להתחבר לדברים שיהודה אמר על אישתו הקיבוצניקית וכו'. גם על הדברים שהרב נקי אמר פה על המורה, שלא ידעה מתן תורה. קודם כל, וגם דברים שנאמרו, על חלק התחברו לתקווה בת שנות האלפיים. וחלק ל-להיות עם חופשי. כשאני שרה את התקווה, אני מתחברת גם לתקווה בת שנות אלפיים, וגם לעם החופשי. ואני יודעת מתן תורה, ואני יודעת הרבה מאוד דברים, ואני לא מרגישה אחרת.

יש לי איזשהו ספק לגבי היהדות שלי. פשוט היהדות שלי היא שונה משלך. יהדות בזרם שנקרא הזרם החילוני, אבל זה הזרם שלי, והיא אולי יהדות שהיא יותר קרובה ללאום מאשר לדת. יותר קרובה לאידיאולוגיה מאשר לפולחן ולזהות. היא יותר קרובה לזהות מאשר לאמונה. אבל היא יהדות, אוקי? היא

היהדות שלי, והיא יהדות של הרבה מאוד אנשים.
חד משמעית, כן.

עכשיו, דיברת על דוכנים כביטוי לבחירה חופשית ולריבוי דעות במרחב הציבורי. אני חושבת שאם מדברים, יש פה שני היבטים שצריך לקחת בחשבון. א', אם מדברים על בחירה חופשית, אז צריך לדבר על מה באמת עומד מאחורי המעשה הזה של הנחת תפילין, ומה באמת עומד מאחורי דוכן חב"ד. אני שמה רגע את נושא המבוגרים בצד. אני מדברת עכשיו רק על ילדים צעירים. אני לא חושבת שזה רק שמועות, אני יודעת שפונים לילדים צעירים. אני יודעת את זה גם מהבית שלי, וגם מבתים של חברים. אלה לא שמועות, אלה דברים אמיתיים. עכשיו, אני לא אומרת שזה פשע, אבל זה דבר שהוא מאוד, מאוד חורה לאנשים שמאמינים בדרך אחרת. כשמדברים על פניה לקטינים, אז הפניה לקטינים ע"י הזרם של חב"ד, היא לא נעשית רק ע"י הנחת תפילין. היא נעשית גם ע"י הצעה לזכות באייפון, ולבוא לקבל פיצה, ולקבל רחפן ...

איפה מציעים לזכות באייפון?

יש. אני יכולה לשלוח לך, הרבה מאוד פלאיירים ודוגמאות לזה. וזה מאוד מצער. יש כמה דברים שאני רוצה להגיד, וחשוב לי להגיד אותם.

בסדר גמור.

סבתא שלי הייתה אישה דתיה. המשפחה שלי, כולם עולים חדשים מערים ומדינות בחו"ל. ואחד הדברים שהם מאוד התגאו בהם, זה שהיהדות היא לא דת שמנסה לשכנע אותך להיות יהודי. להפך, אומרים שאתה בא לכומר, הוא מיד לוקח אותך לחדר, ומטביל אותך. לאימאם, ישר אומר לך להגיד כמה מילים. אתה בא לרב, הוא אומר לך, עזוב, זה לא בשבילך, נכון? או תבוא, ייקח לך שנה. אז איכשהו, הדרך שחב"ד פועלת, למרות שאני מבינה את הדקויות, את הדיוק שאתה נתת פה. ההבדל בין מיסיונריות, שזו המרת דת, לבין שידול, שזה מה שקורה פה, יש אמנם הבדל, אבל מבחינת הזרם החילוני ביהדות, זה מעשה שהוא בלתי נסבל כשמדובר בילדים שלו. עכשיו, יש בחור בשם נאור נרקיס למשל, שהקים דוכנים, שנקראים חזרה בתבונה. אני לא חושבת שהצבת הדוכנים האלה בערים יותר מסורתיות, ופניה לילדים צעירים עם התכנים האלה נכונים.

הוא לא פונה אליהם, בואו תאכלו קרטיב. או תעשו איזה מעשה אחר שנגדיר אותו, לא משנה, כחלופה להנחת תפילין. איזשהו מעשה שלא צריך לחשוב מה עומד מאחוריו. הוא בא ובאמת מדבר איתם, על מדע, הוא מדבר איתם על פלורליזם, על דברים שהם לא הדרך הדתית ותפישת העולם הדתית.

כאשר פונים לבני נוער או לילדים, ללא נוכחות ההורים, אני יכולה להבין, ואני בעצמי כועסת, כשאני לא נמצאת שם, כדי לתווך. כי בזה שהבן שלי הולך ומניח תפילין, אני לא יודעת אם

יעקב נקי:
גלילה יבין:

יעקב זיגנבוים:
גלילה יבין:

יעקב זיגנבוים:
גלילה יבין:

הוא הבין מה הוא עשה. זה לא פשע להניח תפילין. אבל אם זה מעשה ריק מתוכן, אל תעשה אותו. ואם זה מעשה שאתה מתכוון אליו, אז תעשה אותו מתוך כוונה. אבל סתם ללכת לעשות את זה, כדי להגיד שאתה יותר יהודי, בעיניי זה לא נכון. כי פולחן, אם הוא ריק מתוכן, הוא ריק מתוכן. בשבילי יש דברים אחרים ביהדות שהם הרבה יותר עמוקים, מאשר האקט הזה. עכשיו, כשמדברים באמת על פניה לבני נוער, אז דניאל, אמרת קוקה קולה. אם אני נמצאת ליד הבן שלי, ומציעים לו לשתות קוקה קולה. אני אומרת לו, תשמע, זה מזיק לשיניים, יש בזה קפאין, זה אמנם משקה מאוד טעים, אבל תדע שזה גם זה. אני מצפה שכשהבן שלי ילמד על חב"ד, וילמד על זרמים נוספים ביהדות, לא רק חב"ד, ילמד על הציונות הדתית, וילמד על הרפורמים, וילמד על הקונסרבטיבים, שהמניפה תהיה פרושה לפניו, כדי שהחשיבה שלו וריבוי הדעות במרחב הציבורי שדיברת עליה והבחירה, היא תהיה בחירה אמיתית, ולא בגלל שאלה נתנו לו אייפון. אלא בגלל שהוא הבין שלמשל הרפורמים, מבחינתם נשים וגברים זה היינו הך.

אצל חב"ד זה אחרת. יכול להיות שהוא ירצה דווקא, ויחשוב שהדרך של חב"ד היא נכונה. אבל אני רוצה שהבחירה שלו תהיה אמיתית, ושוב, לא רק בגלל שנתנו לו אייפון. אז אני חושבת שהדרך שפונים לציבור, יש לה משמעות, וחב"ד, בשונה מזרמים אחרים, גם החילוניים לא צדיקים. אני לא אומרת שיש פה זרם צדיק. אבל אני חושבת שחב"ד, השיטות שהם פועלים איתן, שזה גם הפרסים האלה, וגם האירועים האלה, והפיצות, והדברים האלה, וגם האקט הפולחני, שבסוף זה פולחן ..

אנחנו לא מחלקים פיצות, ואני אגיד, אין לנו דבר כזה. אני לא יודע מאיפה הבאת את זה

יש פלאיירים עם מלא, מלא. אני יכולה להראות לך בפעם הבאה- תביאי לי, אני אשמח

אני אביא לך. ואני מקווה שאתם כבר לא עושים את זה לא שמעתי אף פעם שחב"ד חילקו פיצות

זה רק פוגע וזה מוזיל

שוב, אני לא שמעתי על זה עד היום

אז אני אביא לפעם הבאה

ל"ג בעומר זה הזמן היחידי שיש פרסים בתהלוכה ובכינוס. זה הדבר היחידי.

אוקי. עכשיו, אני רוצה רק להגיד שכולנו בעד שכנות טובה, וכמובן שגם אני. אני חושבת שמאוד קל לשים את האצבע על המקומות שאין שכנות טובה, ו/או שיש מטרדים, שזה לא משנה כרגע אם זה בית כנסת או מועדון כושר, או משהו אחר.

ברגע שיש מטרד בין שכנים, אנחנו עוסקים פה בשכנים כי אנחנו בעיר. בקונטקסט אורבני, בקונטקסט של שכונות וזה. זה אחד. מטרדים של רעש, של לכלוך, לא משנה מה, מאיזו סיבה. אבל

תמיר קסטיאל:

גלילה יבין:

תמיר קסטיאל:

גלילה יבין:

תמיר קסטיאל:

גלילה יבין:

תמיר קסטיאל:

גלילה יבין:

תמיר קסטיאל:

גלילה יבין:

ברגע שיש דבר כזה, יש חיכוך, ויש לנו עשרות בתי כנסת שאין בהם מטרדים. ובגלל זה לא שומעים על שום חיכוך שם. זה אחד. דבר שני, זה כפייה, או לא כפייה, שידול, נקרא לזה ככה. אף אחד לא קושר מישהו באזיקים. אבל שידול, בעיקר כלפי צעירים. ויש גם מבוגרים שלא אוהבים שפונים אליהם ומשדלים אותם. והדבר השלישי, זה מה לעשות, הפוליטיקה. הפוליטיקה כן נכנסה לתוך הדת. אנחנו רואים את זה בכל הדתות אגב, לא רק ביהדות. בכל הדתות, ברגע שיש חיבור. איך הנצרות בהתחלה, היה הרי את הזרם הקתולי, ואז התחילו כל מיני רפורמים קתוליים. כי זה יוצר אנטגוניזם, ברגע שיש שילוב של דת, וכח, ושלטון, ופוליטיקה, זה מרחיק את האדם הפשוט מהערכים שבבסיס הדת. ומראה פנים אחרות ...

תמיר קסטיאל:
גלילה יבין:

איך זה קשור לחב"ד?
אני לא אומרת דווקא חב"ד. אבל אני אומרת שזה קשור לחב"ד, ורק עוד משפט לסיום ...

תמיר קסטיאל:
הילה גרסטל:

אני רוצה להבין את הדברים שנאמרו..
אני גם חושבת שהנושא השלישי, הוא באמת חשוב. אין לנו שום דרך להתמודד עם פוליטיקה ודת. וזה גם לא רלוונטי לוועדה אני חושבת שיש, ואני אסביר באמת במשפט -

גלילה יבין:
תמיר קסטיאל:

אני אשמח באמת, אני רוצה רק להבין..
הרב קסטיאל, אני מציעה שתיפגשו בנפרד. אני צריכה לתת לדניאל זכות דיבור..

הילה גרסטל:

אני אסביר ממש במשפט, כי דיברו פה על אלפי שליחים. אני לא יודעת אם יש אלפי שליחים, אוקי? אבל כן יש ארגונים, שתומכים כספית ופוליטית בארגוני דת. יש ארגונים כאלה, ויש כספים, ויש תורמים. והציפייה שלהם שתעשה עבודה מסוימת תמורת התמיכה הזאת, נכון? אז זה קיים. אין טעם לגלגל עיניים, כי אנחנו יודעים שזה קיים.

גלילה יבין:

אז מה זה?
ועקנין, שליחה, אני מצטערת, אם אנחנו לא נצליח לכבד אחד את השני, בלי להכנס אחד בדברי השני לא נוכל לנהל דיון תרבותי -

משה ועקנין:
הילה גרסטל:

הוא לא היה בחלק שאמרנו על תרבות הדיבור -
בדיוק. זה ממש לא מקובל. מי שלא מסוגל לקחת על עצמו את כללי ההתנהגות, אז אני מבקשת שלא יהיה פה. אני אומרת לכם. אני לא באתי על תקן של גננת, לא של מורה. אם לא תהיה פה תרבות דיבור, אז לא תהיה הוועדה הזאת. אני חושבת שהדברים שנאמרים, ברור שכל דבר שנאמר, יש מי שלא מסכים איתו, בין אם זה מהצד הזה, ובין אם זה מהצד הזה. אבל אנחנו כן נכבד אחד את השני. אם אנחנו לא מסוגלים בתור ועדה לכבד אחד את השני, אז איך אנחנו נוכל לנסות להפיץ את הכבוד ההדדי, ואת ה-חיה ותן לחיות, ואת השיתוף בחוץ. אז לכן, אני ממש מרגישה לא נוח שאני בכלל צריכה לנזוף ככה, אני מבקשת שמי שלא

דניאל צרטוק:
הילה גרסטל:

מסוגל, שלא יהיה פה. זהו.

אז רק את המשפט אני אסיים. ארגונים שמקבלים למשל תקציבים של חיזוק הזהות היהודית, וזה לא חב"ד, אבל חב"ד כן מקבלים מנדבנים מסוימים תקציבים לפעילויות שהם עושים. וזה לא קפלן. קפלן זה תנועה פוליטית, זה לא אותו דבר...

את לא צריכה להתייחס להערות ביניים

בסדר. נכון, את צודקת. אז אנחנו מתייחסים איפה החיכוכים בהרצליה, ספציפית סביב הגרעין התורני, ואני לא מתכוונת לפעולות היפות שהם עושים, אלא לכניסה שלהם לבתי הספר. סביב פעילויות מסוימות של חב"ד. סביב מוקדים כאלה, שאנשים מרגישים שזה לא שירות לקהילה, כמו שיש לנו בבתי כנסת קהילתיים, שהם אורגניים מתוך הקהילה. אלה שליחים, שהם באים בצורה מאורגנת כדי לעשות פה מעשה..

אני אנסה זריז. הרב קסטיאל ואני נפגשנו. אמרת הרבה דברים ואני אנסה לקצר. הוא איש מקסים. הייתה לנו פגישה נהדרת. אני חושב באמת, עם המון רצון לשת"פ. מה שהפסיק אצלי את הרצון לשת"פ, הייתה הודעה אחת - דוכני התפילין יהיו, ולא יעזור לך כלום. משהו בסגנון הזה. תקן אותי אם אני טועה. זה קו אדום אצלנו. זה יהיה, ובעיה שלך. זה מביא אותי לנושא הבא, שעלה פה קצת. משום מה, גבירתך, יש פה הבנה שדוכני התפילין זה משהו שהוא מובן מאליו. אין בשום מקום חובה לשים דוכני תפילין בעיר מסוימת. יש ערים שדורשות אישור מהעירייה, אישור רשמי על כל סוג של דוכן. דוכן של "יש עתיד", ודוכן של חב"ד, או לכל צורך אחר. יש חובה לקבל אישור מהעירייה לצורך הדבר הזה. ואין סיבה שגם בעיר הזאת, מי שרוצה לשים דוכן, ישים דוכן בלי אישור. העירייה תחליט אם זה גדול מדי, יותר מדי או מעט מדי. אין לאף אחד פה משהו נגד תפילין. שכל אחד יניח, יעשה מה שהוא רוצה, כמה שהוא רוצה, אבל אצלו ובמקום שמתאים לו, בבית שלו, בבית הכנסת שלו. לא בקניון. אני בא לקנות תחתונים, אני לא צריך לראות משהו שאני לא רוצה לראות, מהסיבות שלי-

דניאל, אבל לנושא דוכני התפילין...

באותה מידה שהעניין של פרו ורבו, אני לא אפתח דוכנים עכשיו. זאת גם מצווה חשובה, מאוד חשובה בימים אלה. אני לא אפתח דוכנים שמשכנעים אנשים לעשות פרו ורבו, עם דוכנים-

לא. אנחנו מיצינו את נושא דוכני התפילין לדעתי. הנושא מוצה בכך שעל יהודה הוטלה משימה, להביא לידיעתנו את ההסכמה, ועל הרב קסטיאל, הוטלה משימה לדאוג שההסכמה הזאת תיושם. לרענן את הנהלים מול האנשים שלו בדרך אפקטיבית. אני יכולה להבין את הקושי של להפיץ בין כולם, אבל כן, האנשים שמפעילים הם לא מאות. כן לרענן, גם בהיבט של המיקום, וגם בהיבט של אי פניה לקטינים. בואו ניקח חודש, נראה איך זה עובד, נתקדם הלאה, ולא נתווכח על זה עכשיו.

גלילה יבין:

הילה גרסטל:
גלילה יבין:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:
דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

אבל רק להוסיף על זה מילה אחת. אי פניה לכל אדם. הדוכן יכול לעמוד שם. מי שרוצה, ייגש. למה צריך לפנות לאנשים-

אז בעניין הזה, דניאל, אני לא רוצה להיכנס. אני חושבת שזה בדיוק להגיע לקטע קיצוני. מפני שאם פונים לבעלי, בעלי מספיק בוגר כדי להחליט אם הוא רוצה או לא רוצה.

אבל למה הוא צריך לחוות את החוויה הזאת, כשניגשים אליו ומציעים לו משהו-

זו לא חוויה, אז אני אענה לך. שאלת. עומדים אנשים עם פלאירים-

לא עומדים, איפה עומדים בהרצליה אנשים עם פלאירים? כן, עומדים אנשים עם פלאירים שונים, אתה לא מעלה בדעתך להגיד שאסור להם לעמוד עם פלאירים שונים.. גם לקטינים נותנים-

אז אני חושבת שאסור לעבור את הצעד האחד הנוסף הזה, כי אדם בגיר יכול להגיד, לא, תודה. ויכול להגיד, עוף לי מהעיניים. שזה לא כל כך נימוסי, יש כאלה שאומרים את זה. אבל יש לו את עמוד השדרה שלו. קטינים, אני בהחלט חושבת שבין אם זה מעוגן בחוק, ובין אם זה לא מעוגן בחוק, קטין, הבחירה היא של הוריו. הורים יותר טובים, פחות טובים. וכאן אני חושבת שצריך להיות שת"פ. אני כן רוצה שאנחנו נתקדם, כי אני חושבת שעברנו על המוקשים הגדולים שהם סימפטום למתח, והיום לא דיברנו על בתי הכנסת. אני לא יודעת אם הוועדה גם עשתה תתי וועדה-

השלב הבא היה המפגשים

המפגשים שלא הצליחו. אז מה שאנחנו צריכים ואני כן הייתי רוצה, שיריב יציג את הרעיון שלו, שהוא מתחבר גם למה שמר ועקנין אמר בהיבט של מטרות הוועדה. אני חושבת שהוא יסייע לקדם את מטרות הוועדה. שלא רק בדרך של המליאה, שמייצר איזשהו, כמו שאתם מבינים, קושי לשית. אז יריב, בוא תציג את הרעיון שלך.

אוקי. אז היו לנו מעגלי שיח בתוך הוועדה, שהמטרה בעצם, קירוב בין האנשים שמתכנסים כאן במליאה הגדולה, כדי שנוכל אח"כ בכל דיון שהוא, בכל נושא שהוא, להיות קצת יותר קרובים אחד עם השני, ומתוך ההיכרות שתיווצר. הצעתי מעגלים של 4 אנשים, שהם מחולקים גם ככל הניתן, גם חילונית, וגם אמונית. ניסיתי גם קצת לפזר את נבחר הציבור, לעומת נציגי הציבור, כדי שיהיה כמה שיותר מגוון בין הרביעיות השונות. הצעתי גם כמה שאלות שאפשר, שצדדים אמוניים שונים יציגו זה לזה, למרות שאני מניח שכל אחד יבוא עם השאלות שלו, אבל שתהיה איזושהי שבירת קרח ראשונית, במידה ויהיה רצון.

שזה אומר, שיהיו בין ישיבה לישיבה של הוועדה, לפחות פגישה אחת של מעגל שיח כזה, וזה אומר שאנחנו כולנו פה נמצאים

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

דניאל צרטוק:

הילה גרסטל:

תמיר קסטיאל:

הילה גרסטל:

דנה אדמוני:

הילה גרסטל:

יריב דרור:

הילה גרסטל:

בהתנדבות. אני הייתי רוצה שתהיה הסכמה להקדיש עוד קצת זמן לעניין הזה. יריב, גם אם למישהו יש איזושהי הסתייגות או משהו, זה הזמן. יריב גם עשה עבודה, ואנחנו נפיץ אותה אחרי. הוא חילק, הוא נתן חלוקה מוצעת, לפי באמת כל מה שהוא אמר. נשים, דתיים, נבחרו ציבור, נציגי ציבור. ואם זה מקובל על כולם, אז נשלח את ההצעה. אנחנו נרצה רק שמכל קבוצה יהיה מישהו, סוג של מוביל, כדי שזה לא יתמסמס. יהודה ואני לא משובצים, אבל אני מתכוונת להיות נוכחת. אז אני מבקשת לא כהשגחה עליונה, אני רוצה להיות נוכחת, ולכן אני אשמח מאוד להיות מכותבת, ולהיות מתואמת. דניאל, יש לך הסתייגות?

יש לי. אני עשיתי מעגלי שיח עם שני אנשים מקסימים. אני חושב שבלי הנחיה, מעגל השיח לא יוביל לשום מקום. כי באמת נפגשנו. היה מקסים, אבל אנחנו עדיין בחילוקי דעות תהומיים, שלא השתנה כלום. אפשר להיפגש גם עוד 100 פעמים, ונהנים מהקפה. באמת איש מקסים. הוא עשה צבא. באמת, איש משכמו ומעלה. הערכים אבל של ארגון חב"ד, שאותם הוא מייצג, לא מקובלים עליי. במעגל שיח שנעשה, אנחנו ניפגש, נגלה אנשים מדהימים. אבל כשמגיעים לתכלס, לכל מה שנזרק פה היום למדורה, זה לא יוביל לשום מקום, זה אפילו עלול להוביל להפך, לחיכוך, ולחוסר רצון לעבוד..

לא נכון, דניאל. זה לא צריך להביא לשום חיכוך - יכולה להיות אי הסכמה, אבל לפחות יודעים על מה לא מסכימים.

הוא נחמד, אבל חב"ד צריך להיעלם. כן. אז אתה מבין שאף אחד בוועדה אפילו לא חושב על זה... כמה מטרים אתה רוצה שיהיה הדוכן. כשנוסעים כולם לכל העולם, הם לא מסתכלים על המטרים, הם הולכים לדוכן, והולכים לכל המסעדות הכשרות של חב"ד.

מה שדניאל אמר בעצם, מה שחבוי במה שהוא אמר, זה שלדעתו בלי הנחיה מקצועית, יהיה קושי לנהל את מעגלי השיח. אני חושבת, הנחיה מקצועית זה עלויות, אם העירייה מוכנה לתקצב איזושהי הנחיה מקצועית. אני מרגישה שהנחיה מקצועית תהיה נכונה יותר למעגלי שיח יותר רחבים, ולא לוועדה עצמה. הייתי ממקדת מעגלי שיח פה, ודרכם בונה את מעגלי השיח היותר רחבים. כי אני לא יודעת אם יריב חשב על זה גם, אבל המחשבה שלי היא, שכל מעגל שיח כזה יניב אח"כ מעגלי שיח נוספים, של חילוניים ודתיים. כי כדי להפיץ את התורה שלנו כוועדה, אני גם יכולה לשתף מניסיוני, מעגל השיח, מטרתו לא לשנות, לא שהרב קסטיאל ישנה אותך ואת דרכך, ולא להפך. אם התפישה היא, שבסוף מעגל שיח כזה הרב קסטיאל יגיד, אוקי, לא רק שאני לא שם דוכן תפילין, אני מפסיק לשים תפילין בעצמי, אז זה לא יקרה. ולהפך, ולהפך.

אני הייתי שותפה, יוזמת ושותפה של שני סוגים של מעגלי שיח.

דניאל צרטוק:

יהודה בן עזרא:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

מעגל שיח אחד עם נשים חרדיות, נשים חילוניות מאוד עם נשים חרדיות. זה היה מעגל שיח מרתק. כשברור היה שבסוף כל ערב כזה, והוא נמשך כמה חודשים, שיש תהום פעורה. אבל שכן אפשר לנהל את השיח. אפשר לנהל את השיח באופן שמבינים את המגבלות, ולאן לא ללכת. זה היה דבר אחד. זה התנהל רק בבני ברק, כי הנשים החרדיות לא היו יכולות להגיע להרצליה. אבל זה התנהל, ולכולנו יש זיכרון מאוד טוב. ומעגל שיח נוסף, עם הציונות הדתית. לא עם המפלגה, אלא עם הציונות הדתית ההארדקור, בתקופת המחאה. כשהתחיל להיווצר הקיטוב שרק הלך והחמיר מאז. גם שם, ההבנה ההדדית של כל צד את התפישה של הצד השני, את המחשבה של הצד השני, את הפצעים. כי לכל אחד במרכיבי השיח הזה יש סוג של פצעים, וחלק מהם פצעים פתוחים מהאינטראקציה השלילית. זה אחד הדברים החשובים לדעתי, כדי לנסות אח"כ למצוא את הגשר הנכון. זאת התפישה שלי, ואני חושבת שצריך לתת לזה סיכוי. אני חושבת שצריך לקדם את היוזמה הזאת בברכה. ועקנין, גם אתה יוצא עם שיעורי בית. אנחנו לא מועצת העיר. אנחנו ועדה עם שיעורי בית. אני רוצה שאתה תעשה חשיבה. אמרתם מטרות. מעבר למטרה העיקרית, מה הן מטרות המשנה שאנחנו רוצים להציב לעצמנו..

אני אכין מספר נקודות.

אנחנו רוצים להציב לעצמנו מטרות, כדי שבמעגלי השיח אפשר יהיה להיות הרבה יותר אפקטיביים, אוקי?

יש לי הצעה לייעול. אז אני מפנה אותה לגלילה. דיברו פה שהחשיבות היא, שבני הנוער והתלמידים יידעו. זה מוסכם על כולם, שהם יידעו, כן? את אחראית על החינוך.

כן, אבל מי שאמור ללמד אותם-

רגע. אני באמצע ההרצאה-

אוקי, סליחה. חשבתני שאתה מחכה לתשובה-

אני מדבר כבר על התוצאה. ואני אומר, השליחים, אלה שמביאים אותם, הם לא טובים, הם טובים, אבל הם לא מקובלים על החוג, עלייך, עליכם. אני חושב, ואני מבקש אותך, אני רוצה שתקבלי את זה. הכל היום חשוב. מי שמחנך, מי שעושה את הדרך לתלמידים ולילדים זה המורים. המורות, יותר נכון, מורים אין כבר כמעט. אז אני אומר, ושמענו פה מהרב נקי שהמורים הם לא, יש כאלה שהם יודעים מצוין. אבל יש כאלה שהם לא יודעים-

שמענו על מקרה אחד-

חכה רגע אתה. אני לא הפרעתי לך-

קצת הפרעת קודם-

בסדר. זה מקרה שקרה. זה לא מלמד על כלל מערכת החינוך בהרצליה-

אז אני אומר, אדרבא. תיקחי עלייך כאחראית על החינוך

משה ועקנין:
הילה גרסטל:

צבי וייס:

גלילה יבין:

צבי וייס:

גלילה יבין:

צבי וייס:

דניאל צרטוק:

צבי וייס:

דניאל צרטוק:

גלילה יבין:

צבי וייס:

בהרצליה, לרכז חוגים של מורות, ותביאי להן, אני סומך על המחשבה שלך, על ההבנה שלך. תביאי מרצה שהיא תעביר להן יסודות ביהדות. שהן יידעו. אם הן יידעו אז לא תהיה בעיה, אם הם יודעים או לא יודעים.

להגיב?

אם אני מדבר איתך, אני מסיים את השיחה. אני מוכן לקבל, לא לרכז. להיות בחוג הכי קשה זה גליל ים. להיות בצוות הזה, לקדם את זה.

טוב, אז עכשיו ככה. יש לנו סיכום.

אבל היא רצתה להגיד שהיא מקבלת את זה.

אני רציתי להגיד יותר-

משפט אחד אבל. זמננו תם.

יש לימודי מורשת ומסורת בבתי הספר, לפי תכנית לימוד של משרד החינוך. המורים מקבלים הכשרות לתכניות האלה, ואני אגיד יותר מזה, כשאנחנו מציינים אירועים בעיר בעתיד לבוא, אנחנו גם נציין את היהדות בדרך, בזרם הממלכתי-עברי, או נקרא לו החילוני הכללי, אנחנו נציין את זה גם בהקשר של הערכים שלנו. אתה תראה בקרוב את יום ירושלים, מה שמתוכנן, ותבין. זה דברים מאוד יפים, אבל הם ברוח הקהילה שלנו, בסדר?

טוב.

אנחנו נדבר על זה בפגישה נפרדת.

משימות. אחד, אנחנו צריכים לקדם את נושא המפגשים בשכונות. מי אחראי? גלילה, את?

אני מוכנה שוב לנסות, כשהמטרה היא כמובן, לא לייצר רק תוכן. המתווה שהצענו, מקובל? שיהיה איזון במספרים?

להגדיר מראש בנושא השכונות, שנדע בדיוק במה מדובר-

מצויין. גם בירוקה המערבית, וגם בגליל ים. והדבר השני, אנחנו נפיץ את החלוקה לקבוצות. כל קבוצה תתארגן בעצמה, תגיד מי איש הקשר. יהיו פגישות, תעדכנו אותי בבקשה. אנחנו נשלח במייל.

מה שאני מציע, זה שעד הפגישה הבאה של המליאה, כל רביעייה תיפגש כרביעייה, ושתעדכן מתי היא נפגשת-

כן, בדיוק. זו הכוונה.

פגישה נפרדת ביום נפרד-

כל רביעייה בנפרד, לפי הזמן החופשי שלה. לא פה. אפשר באחד הבתים.

באחד הבתים. אם תרצו, באחד ממשרדי העירייה נסייע במידת הצורך.

תודה רבה.

גלילה יבין:

צבי וייס:

הילה גרסטל:

צבי וייס:

גלילה יבין:

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

הילה גרסטל:

גלילה יבין:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

יריב דרור:

הילה גרסטל:

משה ועקנין:

הילה גרסטל:

יהודה בן עזרא:

הילה גרסטל:

סיכום - הצעות והחלטות:

1. דוכני הנחת תפילין

(א) מיקום הצבת דוכנים:

הרב קסטיאל: הגענו להסכמות מול העיריה.

באחריות יהודה להפיץ לחברי הוועדה את ההסכמות
באחריות הרב קסטיאל – לדאוג ליישם את ההסכמות
בדרך אפקטיבית, בהיבט של המיקום.

(ב) אי פנייה לקטינים:

הרב קסטיאל: אנחנו לא פונים לקטינים, וזאת כמדיניות.
ע"פ ההנחיה שלי אין לפנות לקטינים. (גם מתוך רגישות)
באחריות תמיר קסטיאל לרענן ולחדד את המסר וההנחיה
בהיבט של אי פניה לקטינים.

2. מפגשים בשכונות

לאור ביטול המפגשים שתוכננו בשכונות, בגליל ים ובהרצליה הירוקה, הוצע
לקדם את הנושא בשנית, במנגנון שיהיה יותר בשליטה ואיזון במספרים, דתיים
מול חילוניים. מתווה מוגדר מראש.

באחריות גלילה יבין

3. מעגלי שיח – תתי ועדה

יריב עשה עבודה והעלה רעיון, שיסייע בקידום מטרות הוועדה.
הוצע לחלק את חברי הוועדה לקבוצות במעגלים של מס' אנשים המחולקים ככל
הניתן גם חילוניות וגם אמונית, בשילוב של נבחר הציבור ונציגי הציבור גם יחד.
נעשתה חלוקה של 3 קבוצות ושיבוץ ע"פ המוצע.

מקובל על כולם - יש להפיץ לחברי הוועדה.

בוצע. הופץ. נשלח מייל עדכון לכולם ביום 4.5.25 ע"י אריאלה.

הקבוצות תיפגשנה לפני המועד הבא של כינוס הוועדה אשר נקבע ל- 27.5.24, ויעדכנו.

4. מטרות הוועדה - חשיבה על מטרות משנה מעבר למטרה העיקרית

יש להכין מספר נקודות למטרות המשנה שאנו רוצים להציב לעצמנו כדי
שבמעגלי השיח אפשר יהיה להיות הרבה יותר אפקטיביים.

באחריות משה ועקנין

בברכה,

גב' הילה גרסטל

יו"ר הוועדה

